

нѣ: Дори и сега въ тази извѣхналость (на 55 години) нѣмаше мисль да са жени. *Л. Д. 1875, 129.*

Извѣянъ *пр.* полоумный: Тѣи трѣгнать като разуздани да трѣ-
сятъ „хлѣбъ безъ мотыкъ, или да ходять петь за чѣтери по свѣта“
като извѣяни. *Л. Д. 1869, 167. Извѣяность с. ж.* заносчивость. *Бог.*

Извѣкъ *м. св.* **Извѣвамъ** *м. дл.* *wegwehen*, сдувать, уносить. *Ц.*

Извѣдѣкъ *м. св.* осматрю: Този пътъ азъ не са спирахъ въ Ви-
динъ, защо-то не щеше ми бжде възможно да извидя цѣла-та страна,
сѣща-та България. *Л. Д. 1876, 121.*

Извѣкамъ Извѣкнѣкъ *м. св.* **Извѣкувамъ Извѣкнувамъ**
м. дл. 1) позову, зову: Робенсынъ извика Петка, който си заливаше
тогава да законава лешовѣтъ, за да му поговори на мѣстный му языкъ.
Р. А. 176. 2) воскликну, восклицаю, крикну, закричу: Бояна със глас
извика. *Д. 17, 13.* Извика гора до бога—Извикна Инче до бога низъ
тая гора зелена. *М. 220.* „Ангеляно, първа любовь! Нимъ съ грижи
ти за мене, Извикни си, запей си!“ И она го послушала, Извикнала
една песна Речовита, гласовита. *М. 114.* Извика народ-ать (*крикнула*
толпа). *Р. 5.* Чорбаджи извикълъ: „бурюрь“. Сторило му ся че нѣкой
чюка на врата-та. *Л. Д. 1870, 173.* Но като заплаче изведнашъ, като
извика! Отъ дѣ съ са земале у нея толкова сълзи, господи? *З. 147.*
Извѣенѣкъ *св.* воскликну: Секулица млада му подаде, Му подаде една
малка чаша. Кога чаша до очи поклони, Извикна съ на негова любя:
„Първа любо, остани со здравѣ!“ *М. 143.* Извикна се младый младо-
женя. *Ч. 339—340 (ср. провикна са).*

Извѣрамъ *м. дл.* **Изврѣ** *м. св.* 1) вытеку, вытекаю (о источни-
кѣ, ключѣ): Тамо горе потъ я'ср-отъ Изворъ вода извираше. *М. 506.*
Тамъ подъ планинѣ-тъ извира вода. *Р. 79.* И ежде пѣрена кѣрв-та му,
тамо изврѣха седумъ кладенци. *М. 79.* Тамъ въ скали-тѣ извира единъ
потокъ изъ една пещера. *Л. Д. 1876 р. 130.* Бани-ты бывать толкова
пѣ-горящы, колко-то отъ пѣ-глубоко извирать воды-ты имъ. *Л. Д. 1873*
р. 66. По много мѣста извирать горящы воды. *Л. Д. 1872 р. 133.* Мѣ-
сто, изъ което извира смола. *З. 304.* 2) выкиплю, выкипаю.

Извѣрнать Вѣрнать *пр.* поднятый: Животни-тѣ тичать съ
извѣрната опашка горѣ на долѣ, като луди по пастбища-та. *Л. Д.*
1875 р. 89.

Извисѣ Извишѣ *м. св.* **Извишувамъ Извишавамъ** *м.*
дл. подыму, поднимаю, возвышу, возвышаю: Над' оstarъ ѿ (хорѣгвѣ)
маждракъ извышихѣ. *Гн. 22.* Дойде онѣзи птица, която ма извыши
чякъ въ небеса. *Х. I, 168.* Ти се качи на виси дивани, Извиси си